

Zsuzsa Rácz

ZASTAVTE MÁMU TEREZU
ANEŽ

KAŠLU NA MUŽE!

motto

Kašlu na muže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Zsuzsa Rác

Kašlu na muže – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zsuzsa Rácz

ZASTAVTE MÁMU TEREZU

ANEŽ

**KAŠLU
NA MUŽE!**

Praha 2018

Přeložila Lenka Kubelová

Má milá babičko, Tobě!

Šla jsem na pravidelnou půlroční prohlídku ke svému gynekologovi. Výborný lékař, uhlazený, se začínající pleší, slabým hlasem a jemnými prsty, zvyklý na komunikaci se ženami. Bojím se ho, protože do mě vidí.

Většinu času se tvářím jako drsná holka. Chodím k němu už tři roky, nic nového, ale vždycky se mě musí zeptat, kdy plánuju děti. A já mu po bůhvíkolikáté ostře odpovím: „A vy snad, pane doktore, znáte někoho, kdo by se mnou chtěl mít děti? Protože já nikoho takového momentálně neznám.“

„Takhle nevtipkujte, Katko. Jste hezká a inteligentní žena. Většina mužů by takovou brala všemi deseti. Proč už se konečně s někým neusadíte?“

„To není tak snadné,“ odpovídám podrážděně, a pak mě napadne záchrana: „Víte, pane doktore, se mnou to není jednoduché, jsem autonomní žena.“

Doktor shovívavě přikývne a neřekne ani slovo.

Ležím na vyšetřovacím stole, u kolen mě chladí třmeny, bedra ležící na koženice mám zpocená. Kolem úplné ticho a bílá antiseptičnost.

Zpoza mých roztažených nohou se vynoří doktor, koukne se na mě nad obroučkami brýlí a zeptá se: „Jak jste to říkala, Katko, jaká že jste žena? Autonomní? Co to znamená?“

Přece nezávislá, chce se mi odpovědět, ale už není komu, protože doktor zanořil hlavu zase zpátky mezi moje stehna.

Předehra

RANDE S ĎÁBLEM

Nový deníček, nový život. Podle některých teorií stačí, aby se člověk rozhodl, že chce nový život, a pak může jen sedět a čekat, až ten nový život zaklepe na dveře jeho bytu ve druhém patře. Protože nejsem stoupencem této školy, koupila jsem si pro všechny případy nový zápisník, konkrétně tenhle měsíc už třetí, abych ty nové věci nějak podpořila. Mám podezření, že všechno závisí na kvalitě zápisníčku, že se nový život nebude chtít nastěhovat do obyčejného čtverečkovaného sešitu s kroužkovou vazbou, a tak jsem si pořídila sešit s obálkou plnou pestrých žlutooranžových a zářivě zelených květů, pěkně nalinkovaný, a k němu jsem od Martina dostala úžasné plicí pero. Takovým jsem se kdysi učila psát, osud jistě takovou paralelu ocení, jenže plicím perem se dá psát jen pod určitým úhlem, z čehož po čtvrthodině dostanu křeč do ruky a musím se jít uklidnit do kuchyně s cigaretou. No nic, stejně se v poslední době nic zásadního neděje.

Dneska se mi zjevil sám ďábel. Dvakrát zazvonil a byl tu, v podobě Zsolta Fonyóa. Bílá košile, kravata, dobře padnoucí oblek, holá hlava, opálená tvář. Ďáblíci sídlíci v mé hlavě, kteří špatně snáší, že jsem je kvůli psaní

diplomky odsunula někam do pozadí, se při pohledu na něj úplně rozběsnili. Začali radostně křepčit a překřikovat se: *podívej, júúú, pamatuješ, jaký má tenhle týpek božský pekáč na břiše a jak má svalnatý zadek?*

Vynaložila jsem na ty pokušitele veškerou svoji disciplínu, a tak mé vystupování během setkání bylo hodno mladé dámy – mohu ti připravit čaj nebo kávu? Poskakovala jsem kolem plná dobrého vychování. Namísto toho, abych se ho zeptala, proč se na mě chtěl vrhnout před očima své přítelkyně a dvaceti našich kolegů.

Na firemním výletě, zahrnujícím spaní na palandách v místnosti pro dvacet lidí, se po zhasnutí přikradl k mojí posteli a začal mě hladit. Popravdě mě to moc nepřekvapilo, celý den jsem z něj totiž cítila podezřelý žár, pohledem mi svlékal podprsenku bez ohledu na to, že za ruku držel svou přítelkyni. A když si pak v restauraci odskočila, přišel za mnou s panákem becherovky.

„Napijeme se na zdraví,“ zahájil konverzaci, vrhl se mi kolem krku a kousl mě do pravého ucha.

„Co děláš?!“ ohradila jsem se. „Zničíš mi náušnice!“

„Promiň, trochu jsem se zakymácel z toho pití,“ bránil se Fonyó.

Božítku, dokonce i moje ucho může být pro muže sexuální objekt! Z druhého rohu místnosti nás nesouhlasně pozoroval Martin, který se pak vyjádřil, že by Fonyóa nejradši nakopal do koulí, když si dovolí mě před očima své přítelkyně hryzat do ucha. Pak přísně poznamenal, že bych si na uši měla dávat lepší pozor.

Zbytek večera jsem se snažila téhle epizodě nevěnovat pozornost, Fonyó je přece slušný chlapec a já jsem ještě slušnější děvče.

Když ale za mnou potmě přišel, hned mi bylo jasné, že kdyby kousek pode mnou sladce neoddychovala jeho

příteckyně, jedním skokem bych byla dole a odtáhla ho do zadní nevytopené místnosti, kde by se z naší vášně vzňal i spacák, kouř by probudil ostatní s jeho přítelkyní v čele a přišla by potopa. A tak jsem radši Fonyóa diskretně propustila a zbytek noci jsem nezamhouřila oka, zcela zaujatá vyčerpávajícím bojem mezi svým vychováním a svými pudy.

O tomto incidentu samozřejmě diskretně mlčím: před Marčou, Martinem i sama před sebou.

Ani s Fonyóem jsme to nerozmazávali. Určitě na všechno už dávno zapomněl, jenže teď se věci vyvinuly tak, že se má za chvíli objevit u mě v bytě, protože mu dlužím pár stovek. Takové věci je lepší řešit v soukromí, nikomu do toho nic není. Zjevně po mně nic nechce, ale stejně se raději rychle převleču z tepláků do džín a za ucho kápnu trochu parfému. Což jsem asi neměla dělat, co kdyby mě, proboha, chtěl zase kousnout, to by pak měl pachut' na rtech, takhle uvažuju, a najednou zjistím, jak moc jsem nepřipravená! Fonyó se ohákl a zkoumá gauč, hodnotí, jak je pohodlný, rozplývá se, houpe se nahoru dolů a mezitím řešíme pracovní starosti.

„Teď se to trochu zlepšilo,“ říká vážným hlasem, „vydělávám, přesně jak by to podle mojí rodiny mělo být, jen mě štve, že jsem zatím vůbec nemusel použít mozek. No ale hlavně, že dobře platí.“

„Jo,“ příkyvuji, „já taky mozek moc nepoužívám a taky mi dobře platí. Takže jsem si mohla koupit například tenhle gauč, co na něm sedíš.“

Snažila jsem se, aby se tahle toporná konverzace ani na chvíli nezastavila, abychom nemuseli řešit skutečný DŮVOD, proč sem přišel.

„Pěkná keramika,“ snaží se i on, a ukazuje na příšerný červeno-oranžový džbáněk, který jsem pomalovala

minulou zimu v rámci zahánění deprese z chybějícího vztahu.

„Moje micinka...“

(Sakra, to mluví o svojí přítelkyni. Používání pitomých zvířátkových přezdívek nevěští na sexuálním poli nic dobrého. Prosím, ať mě nikdy žádný chlap nenazve křečičkem, veverkou nebo morčátkem, a nedej bože, aby tak o mně mluvil před kamarády.)

„...moje kočička taky takové maluje.“

„Ahá,“ reaguju pohotově, „kousek odsud je obchod s výtvarnými potřebami, řeknu ti pak adresu.“ Mezitím si přes košili prohlížím, jaké má bradavky.

Fonyó se prohlížím odejít, tak tohle jsme nezvládli, říkám si, do háje. V tu chvíli mě obejmě a pohladí mě po zadku, z čehož úplně zajiskřím.

„Co děláš?“ ptám se trochu zbytečně.

„Hladím tě po zadku,“ odpovídá úplně zbytečně.

„Ale proč?“ odtahuju se s výrazem ledové královny.

„Z kamarádství,“ odpovídá úplně pitomě.

„To nedělej, protože já nejsem tak...“ hledám správné slovo, snadno získatelná, lehkomyšlná, povětrná... „Odočná,“ vyrazím ze sebe nakonec.

„Já taky ne,“ odvětví smutně, „jak se ostatně ukázalo už na silvestra.“

A odešel, vykročoval si po chodbě v tříčtvrtečním manažerském kabátku, ztělesněný ďábel.

Naběhla jsem do kuchyně, našťastí tam byly bratrovy záložní cigaretové zásoby, a rychle jsem si jednu vítězně zapálila. ANO!! Takže on taky! Takže jsem sexy žena, po které touží žádoucí muž. HM. Střízlivě a s rozumem utekl, ale na co jsou mobilní telefony, na co vynalezli esemesky, než na posílání nezodpovědných, zlobivých, koketních zpráv?!

Ráda jsem tě viděla, doufám, že se zase potkáme, tůkám opatrně zprávu, vážím každé slovo, aby to co nejvíc kultivovaně, co nejvíc jemně, ale přece říkalo: JÁ TAKY! JÁ TĚ TAKY CHCI!!!

Pak si dlouhé minuty nadávám, proč jsem se musela takhle pokořit, druhá moje část mě uklidňuje, *nebud' pitomá, on udělal krok, ty jsi udělala krok, až konečně přijde odpověď:*

To nezáleží na mně. Huráááá!!! ON CHCE, JÁ CHCI!!

Začneme si zběsile psát, klávesnice mobilu úplně hoří. O pět set tisíc vyměněných znaků později mi konečně volá a můžeme se jako dospělí lidé domluvit, jak by to bylo skvělé. Později mi píše e-mail – už flirtujeme přes všechny existující high-tech komunikační prostředky –, který mi přijde krásný jako nějaká báseň:

Katko milá, prosím Tě, pověz, kdy můžeme probrat to napětí narůstající mezi námi. Já se nechci udusit sám.

Tolik k nesměrovanému napětí a neprožité touze nahromaděné v člověku.

Ó. Bohužel jsem jako odpověď sepsala hlubokomyslnou esej, ve které jsem se pokusila nepřímým způsobem objasnit, coby kdyby a že se i já chci milovat s někým jiným, než s kým pravidelně spím, a že to není dobré. Ani pro něj, protože on to už zkoušel i dřív.

Tajně jsem ovšem doufala, že decentním a elegantním způsobem vytáhnu na povrch jeho touhy... a moje taky.

Hrozně jsem znejistěla. Na jedné straně jsem začala cítit morální vinu, že elektronickou cestou podvádím svého přítele, na druhou stranu jsem věděla, že mám ještě větší problém. Ve dvaceti osmi letech jsem si zařídila život jako na americkém předměstí. Mám všechno, obý-

vák, jídelnu, v lednici víno pro návštěvy, čerstvý pomerančový džus, kukuřičné lupínky z akce. Na zahrádce růže, pravidelně je stříhám, zalévám, hnojím. Můj partnerský život zahrnuje úsměvy, pozornosti, nedělní obědy, chytré debaty o aktuální politické situaci, vzájemné povzbuzení, zhasnutí světel, stažení kalhotek, doteky.

FLIRT

Tahle záležitost dost osvěžila moji nudnou každodennost. Krev mi koluje v žilách rychleji, obnovilo se mi zdravé fungování metabolismu. Narůstá vzrušení z tajemství. Do e-mailu se mi kdykoli může podívat Martin. Zrovna tu byl, když mi volal můj kolega Fonyó. Fonyóův hlas se ani nezachvěl, ale já se okamžitě rozklepala, že budu přistižená při nevěře. Utíkala jsem do kuchyně, abych s ním vůbec mohla prohodit pár slov.

Pak jsem potřebovala poslat e-mail. Martin stál za mnou. Cítala jsem jeho pohled v zádech, věděl, že přichází e-mail by mohl být od toho chlápka, co mi teď telefonoval. Dělal jsem, že jsem si ničeho nevšimla, mozek mi přitom jel na plné obrátky. Vsadila bych se, že Martin si ty indicie spojil, já bych na to na jeho místě taky přišla.

Důkazní skutečnosti: zvoní mobil, žena odbíhá, vysokým hlasem se raduje, pak si neotevře právě dorazivší, zjevně milostný, obscénní, manželství rozbíjející e-mail. Coura.

Pocity viny mě překvapující měrou inspirují, na Martina jsem díky nim obzvlášť milá. Před osmi lety se o mě ucházel padesátiletý, pupkatý, plešatý sexuolog. To jsem byla ještě kvítek v rozpuku, pučící symfonie mládí. A ten sexuolog mi říkával, že takové intenzivní ženy

jako já potřebují alespoň tři paralelní vztahy. (Samozřejmě tím chtěl v první řadě říci, že on by měl být jedním z nich.) Jeden intelektuální, druhý emocionální a třetí sexuální. Zvíře.

Já jsem jemně odporovala: „To ne, takové nečisté hry bych nebyla schopná.“

No, uběhlo osm let, a co dělám. Buď budu natolik dospělá, že přistoupím na hru zvanou „s tebou platím složky, s jiným množím kvasinky“, nebo můžu jen doufat, že ještě není vše ztraceno. Matka mi říká, že si chlapa nedokážu udržet kvůli tomu, že mám postavu jako pravítko. (Ha-ha.) Ale stejně asi budu muset ještě vyzkoušet, jestli se nám zdravě doplňují emoce: pocity viny, zájem, potlačené touhy, vášně.

Bohužel se tentokrát cítím jako hrdinka z románu, a jelikož se snažím být nejlepší na světě, netuším, kam až jsem schopná v těchto hloupostech zajít.

K večeru Martin vyskočil, připravil mi večeři, postaral se o mě a pak mě ohleduplně nechal pracovat na mé diplomové práci. Taková osoba se do života dost hodí, pečuje, nakrmí, je pozorná. Anděl. Jenže andělé se hodí na to, aby poletovali kolem a vyzařovali dobrotu a čistotu. Já s andělem žít nedokážu.

FALEŠNÝ FILODENDRON

Už dva dny jsem se nehnula z bytu. Začínám si připadat jako filodendron. Někdy dostanu trochu vody, a když jsem v dobrém rohu, zasnívá na mě i světlo. V tichosti se věnuju fotosyntéze, tedy pracuju na diplomce. Samozřejmě mám čas na přemýšlení, v duchu si pohrávám s jistým kolegou F. Přistupuji k flirtu jako k vědecké

výzvě. Přišel čas ověřit si na empirickém základě, který vztah funguje: ten založený na chemii, s naučenými city, nebo ten založený na citech, s nenaučitelnou chemií? Dnes obzvláště sázím na chemii. Pokouším se vybavit si svůj vztah s Fonyóem v průběhu předchozích čtyř až pěti let.

Naše první setkání bylo úžasné. Dva frustrovaní, osamělí, nešťastní lidé. Příšerně stísnující, úzké pronajaté pokoje zapáchající česnekem a samotou. Naše temné pronájmy dělila pavlačová chodba, jako by to celé naplánovali naši prarodiče.

Fonyó měl na sobě vždycky tepláky s vytahanými koleny, prošoupané na zadku. Děsili jsme se jeden druhého, stejně jako kohokoliv jiného. Během jednoho výjimečně veselého rozhovoru pronesl tu velkou a smutnou pravdu, ve kterou od té doby věřím: samota je geneticky podmíněná věc, které se v průběhu života nelze zbavit. Když to vyslovil, bylo to, jako by mi někdo vrazil nůž do hrudi, Bože, jak přesný zásah!

Před očima se mi okamžitě objevila strašlivě velká, jako noc ošklivá vrána coby symbol, který mě provází celý život, a když jsem o ní řekla Fonyóovi, jen smutně pokýval hlavou jako někdo, kdo přesně ví, jaká je to bolest, muset s odpudivou vránou na rameni prožít celý život.

Takže jsme tuhle okřídlenou bestii měli jako společnou zkušenost, ale já se neodvážila vesele zacvrlikat, co kdybychom té vráně trochu pocuchali peří, protože cudné ženy se takhle prostě nechovají. Kdybych si dokázala chladně nabít brokovnici a sestřelit to příšerné zvíře, možná by se mi tu teď pod nohama batolily dvě tři rozkošnosti a svoji slavnou diplomovou práci bych mohla dávno poslat k čertu.

Je mi jasné, že to, k čemu se chystám, je nezodpovědné a nečestné a dospělé ženy se ničeho takového nepouštějí, ale když ono je to tak vzrušující! Za všechno může ta otravná diplomka. Nutit mozky mladých a neklidných žen k vědecké práci je úplný hřích, neboť je to přivádí jen k různým scestným myšlenkám. Koho by zajímaly nejnovější dějiny veřejnoprávního rozhlasu v západní Evropě víc než holohlavý pekáč buchet! Asi bych se měla s prací odebrat do obrovské veřejné knihovny pod vyřezávané baldachýny a tam se v chrámu vědy modlit, aby mě má hříšná pokušení opustila. I když nedávno jsem už vlastně navštívila takovou svatyni, kam člověk smí vstoupit pouze po předložení občanského průkazu, kde nikdy v životě nesmí konzumovat nic jiného kromě knih, kde není dovolena ani kapka alkoholu, kde se s důchodci nemluví neuctivě a kde si vás slečny knihovnice neustále měří podezíravými pohledy, jestli jste si předtím, než jste se dotkli čtenářského průkazu, omyli ruce, uši, nohy... Zkrátka už dříve jsem se dokázala pro toto řešení rozhodnout a odebrala jsem se do univerzitní knihovny. Ale už ve chvíli, kdy jsem čekala, až mi z neviditelného podzemního skladu, který pravděpodobně střeží kykloповé, vytáhnou tři tlusté svazky o svobodě slova v době konsolidování Evropy, už v té chvíli jsem byla na vážkách, protože kromě mě se tu v mrtvolném tichu nad literaturou hrbily tři stovky dalších mladých lidí plných síly, o jejichž kypícím životě svědčilo jen šoupání nohou, popotahování a pokašlávání. Cítila jsem, jak mě pohřbívají zaživa, a než mi donesli knihy, v panice jsem tento chrám musela opustit, neboť jsem tušila, že jestli to takhle půjde dál, budu muset vylézt na jeden z vyřezávaných stolů a polonahá zapět amurskou partyzánskou

píseň. Tak jsem radši zůstala doma a trochu si upravila denní režim.

Po přečtení dvou odborných článků jsem se odebrala do koupelny a pečlivě, s vystrčenou špičkou jazyka použila kleštičky na řasy. Pak jsem se vrátila k počítači zkontrolovat, jestli mi náhodou nepřišel e-mail od Fonyóa. Jelikož nepřišel, přečetla jsem si znovu kus článku a pak jsem se vydala do koupelny vyzkoušet dva různé tóny rtěnek. Následně jsem snědla krajíc chleba s máslem, z výzkumných důvodů, zajímalo mě, co se stane s rtěnkou. Znovu jsem si sedla k počítači a zkontrolovala e-mail. Nic.

V koupelně jsem kapesníčkem setřela rtěnku ze rtů a osvěžujícím tonikem s vitamínem C jsem si krouživými pohyby vykouzčila svěží pleť. Zpátky k počítači. Internet je můj kamarád, spojuje mě s životem. Hurá, e-mail od Fonyóa! To snad není možné, poslal mi článek o současném stavu britských veřejnoprávních médií! Jak se o mě zajímá, to je sladké. Pitomec. Proč mi radši nepošle něco erotického? Koho zajímají britská média? Proč mi nenapiše: Katko, miláčku, musím se ti přiznat, celé roky po tobě toužím, jen ještě nebyla vhodná příležitost ti to říct, buď má!

Takhle to nemůže jít dál. Zítra si najdu knihovnu, jež poskytuje psychologickou pomoc nešťastným autorům diplomek, kteří se nedokáží soustředit na psaní.

OKAMŽIK PRAVDY

Jsem taková patetická, pitomá komediantka.

Dnes večer v půl desáté se stalo to, že se zastavil čas. Jindy nám to do půlnoci uběhne rychle. Mohla jsem tušit, že k tomu bude nějaký důvod.

Klečela jsem na podlaze a prohrabovala se starými poznámkami.

„Podívám se do archivu Hávégéčka,“ řekl Martin a sedl si k počítači.

„Nemáme nové číslo HVG?“ zeptal se. „Nejde mi připojit se k netu, pořád je obsazeno.“

„Zkus to ještě jednou, většinou se to povede,“ ujistila jsem ho a v tu chvíli mi hlavou proběhlo: a teď najde mou cizoložnou korespondenci. A dál jsem se zabývala poznámkami.

Najednou si Martin sedl na postel.

„Katko, pojď sem, prosím tě. Nech toho.“ Hlas měl úplně bez barvy.

„Hned, jen něco musím dohledat,“ odvětila jsem.

„Ne. Pojď sem hned.“

Ani tehdy mi to nesecvaklo. Ani tehdy, když jsem se k němu stulila a slyšela, jak moc nahlas mu buší srdce.

„Ten e-mail,“ ptal se pomalu, „přišel od stejného chlápka, co ti včera volal, vid’?“

Okamžitě jsem začala natahovat jako malé děcko. Tak už je to tady. Konec všeho, okamžitý konec, úder blesku, a ještě to musím celé vysvětlovat. Několik minut jsem nedokázala uvěřit, že to vážně nastalo.

Seděl na posteli, dal si hlavu do dlaní a třásl se. Objala jsem ho. Tím pitomým flirtem jsem nezničila jen vztah. Styděla jsem se.

Odešel. V tom okamžiku jsem pochopila, že flirt není to důležité.

Já, hloupá hrdinka z románu. A on je skutečný.

Nemělo smysl se nějak obhajovat. Dokázala jsem jen vykotkat, že se mi zdá, že nežiju vlastní život.

STALA JSEM SE PLATANEM

Cítila jsem se tak nekonečně osamělá, že jsem ho tak nevěrně nechala, asi jako kříženec jezevčíka s teriérem a s maďarským kuvaszem a s bernským salašnickým psem, s totálně smutnýma očima, který trpí přivázaný u sloupku na rohu, zatímco jeho páníček uvnitř prudí manželku.

Strašně se mi chtělo plakat, jenže pláč se mi zarazil někde za pupíkem a mrzutě tam dřepěl.

Musela jsem ho převézt, bolelo to. Rozhodla jsem se následovat taktiku prověřenou třemi generacemi. Babička, matka i já jsme geneticky předurčené k tomu, abychom dokázaly co nejlépe plakat na hřbitově. Podle matky je to způsobené tím, že naše rodina vždy bydlela blízko hřbitova, v Kluži to bylo hned vedle legendárního Hászongárdu a v Bodrogkeresztúru jsme dokonce cestou domů museli projít přes obecní hřbitov.

„Je to ještě účinnější než krájení cibule, Katinko, jestli se chceš dobře vyplakat, seber se a vyraž na Kerepesi,“ radila mi matka do telefonu.

Teple jsem se oblékla a zaskočila na hřbitov Kerepesi, který mám, samozřejmě, za rohem. Svítlo slunce, foukal ostrý vítr a já jsem se vydala na cestu dlouhou platanovou alejí.

Ráda bych byla platanem s rovným, hrdým, prostým kmenem, ohromnými listy a tisícem kořenů ukotvených v zemi. Martin mi byl první zemí, do které jsem mohla zapustit kořeny, a také prvním domovem v tomhle cizím městě, kde jsem už skoro deset let. Jenže s Martinem jsme žili jako cetky ve vitrínce.

Dvě solidní, jemné porcelánové figurky, které se nehádají, nevstupují do konfliktů, nežijí, protože jinak by se rozbily.

Už si ani nevzpomínám, jak se z nás tyhle cetky staly. Z plevem roztrhaných náhrobků na mě shlížejí andělé s ulomenými křídly, z vybledlých fotografií vykukují kníratí pánové. Gyula Markó, právník a spisovatel. Gyula se určitě uměl bavit. Ferenc Karalyos, zápasník vyobrazený na hrobce v pruhovaném dresu, prohlížím si obrázek, i z perspektivy sta let je vidět karfiolové ucho, vedlejší účinek zápasení. Milý Ferenci, mohla by mu do karfiolového ouška zašeptat jeho šedesát let mrtvá manželka Irenka, navždy budeš v mém srdci, jak je ostatně napsáno i na náhrobku.

Kerepesi je domácí místo, nejlepší v okolí, asi sem budu chodit častěji. Vítr občas přinese hlasy nedalekých sázkařů, Kolo štěstí právě předbíhá Jasnou hvězdu a vbíhá první do cíle!

K těmhle sázkařským seancím se může přidat hodně duchů ze hřbitova, v takovém randálu se stejně nedá odpočívat, tak si aspoň můžou zahrát něco vzrušujícího. A o co se hraje? Samozřejmě o bytí, o co jiného by se mělo hrát, vždyť stejně všichni jednou zemřeme.

Představila jsem si, jak duše přeskakují hřbitovní zeď a sází své posmrtné životy na Kolo štěstí, a konečně jsem se rozplakala. Opřela jsem se o mladý platan, kdysi jsem někde četla, že při velkém bolení na duši je dobré obejmout strom. Nenápadně se rozhlédnu, jestli není nikdo v dohledu, a vášnivě obejmu platan. Přimhouřím oči, přitisknu tvář k silnému kmeni, co když to špatně pochopí a bude si myslet, že s ním chci chodit, běží mi hlavou, ale pak se uklidním, najednou cítím, že strom objímá mě. Stala jsem se platanem.

„Mamííí! Co ta paní dělá?“ ozve se mi za zády vysoký hlásek.

Cíví na mě dítě v červené čepici, maminka ho vyděšeně táhne pryč, pojd', půjdeme tudy dál, asi se vyděsila, že narazila na šílenou ženu, která zneužívá stromy, ale dítě zapustilo kořeny a nerušeně na mě civělo.

„Co ta paní dělá, tak už mi to řekni, mami!!!“ ječelo.

„Asi zahradničí,“ zamumlala matka a táhla dítě pryč.

S mým novým kamarádem platanem jsme se nad touhle pošetilostí jen shovívavě pousmáli.

SINGLE ŽIVOT

Martinova sestra je o rok starší než já a čeká třetí dítě. Tygr, můj bytný, se kterým jsme vždy naříkali nad našimi neúspěchy na poli vztahů a kterému slepě věřím, tvrdí, že ještě nedozrál pro dospělý vztah, kdy by od ženy očekával dítě. Já ani netuším, co od vztahu čekám, minimálně to říkají kamarádi. Ale já přece vím, co nechci!

Nechci se nudit. Myslím, že se mi ulevilo. Jen máma mi pořád ztěžuje situaci, teď na mě dva týdny dohlížela jak chůva, abych zvládla dřepět u té nenáviděné diplomky.

Matka třikrát denně propukala v pláč, protože jí bylo líto jak Martina, tak mě. Ale nejvíc sebe samé, jak se ukázalo po prvním týdnu, kdy už jsem měla nervy v kýblu. Matka je čerstvě v důchodu a vzala si do hlavy, že si teď bude užívat krás života důchodců. Začne háčkovat, sledovat seriály, bude se starat o pokojové rostliny a luštit křížovky. Místo toho se ale hádá s otcem, vraždí se navzájem a mezi tím vším se cítí neúčinná. A do toho já, nevěrnice, opustím přítele.

BOYFRIENDI NA OBZORU

V pátek večer jsem se šla bavit, neboť mladá žena potřebuje nápadníky. Make-up, rtěnka, parfém do výstřihu. Chtěla jsem jen trochu pozornosti a být chvíli na výsluní. Poslouchaly jsme v narvané kavárně šansony a pozorovaly kapelu složenou z výjimečně ošklivých chlapců.

Náhle mě ovládla známá, vše přebíjející touha tančit. Martin mě na místa činu doprovázel svědomitě a pln obav. Nikdy se mě nepokoušel zadržet, jelikož mě znal natolik, aby věděl, že mě nic nezastaví. On sám by ale nejradši utíkal domů, jen co zdálky zavětril pekelně sirnatý pach páteční noci.

Vnořila jsem se do upoceného, rozpáleného davu, mezi nesčetné drsňáky. Odtud by se nedostal ani sedmihlavý drak, natož žena. Byla jsem v bezpečí. Díky dobře vychlazeným pivům jsem překonala úvodní napětí a užívala jsem si svou roli turisty spadlého z Marsu do centra dění. Tancovala jsem asi tak pět hodin, úplná bohyně, a jen krátce jsem zaměřila pozornost na dění kolem, abych zjistila, že ostatním tancujícím je o pět až deset let míň než mně.

Udělal jsem chybu: přejela jsem u baru stojícího tmavého chlapíka se smutným očima tak vyzývavým pohledem, že vyrazil ke mně, a ukázalo se, co dosud skrýval za barem – byl potetovaný jak albánský dealer nebo cikánský sirotek. Černé vlasy ostříhané na ježka, černé oči, příšerné tmavé tepláky a k nim mikina ze soupravy coby oháknutí na páteční večer. Promluvil a ukázalo se, že asi nemá dodělanou ani základku. Snažila

jsem se zbavit předsudků. V panice jsem navrhla, že se nemusíme bavit, že můžeme radši tancovat.

Paříme, paříme a najednou navrhone:

„Si dáme drink, hu?!“

„Děkuju, radši budu tančit!“ odpověděla jsem.

Znejistěl a tančil dál. Pak to vzdal, vzdálil se na cigaretu. Propustila jsem ho s velkorysým mateřským úsměvem.

Když bylo kolem čtvrté ráno, vyměnili jsme si povzbuzující pohledy s mladým, hezky vonícím klukem v kostkované košili.

Jenže jsem se radovala předčasně. Teplákáč se vrátil a začal vrhat agresivní pohledy na Kostkáče. Vypadalo to, že Teplákáč chystá odvetu v testosteronovém stylu. Měl s sebou dvouapůlmetrového totálně opilého kumpána, který výhruzně mával předmětem připomínajícím pivní půllitr. Mozek mi horečně pracoval, a namísto abych se pokusila odplout hloub do pulsujícího davu, uchýlila jsem se k osvědčené metodě: pevně jsem zavřela oči a představovala si, že mizím. To tak úplně nezabralo a o pár infarktových okamžiků později stál přede mnou. Napřed se mi dlouze omluvil, že mě nechal samotnou. Klidně běž, usmívala jsem se velkoryse. Předsudky jsem odhodila, je to gentleman.

Mezitím se mě snažil obklíčit Kostkáč, ale já si chtěla jen hrát a unikala jsem. Sálala z něj vůně aviváže, která má lepší účinky než všechna pánská kosmetika. Za hodinu jsem vyrazila domů. Pro úplnost bych měla zmínit, že sexy Kostkáč takřka bez varování opustil náš bouřlivý flirt. Ale když jsem se na něj překvapeně obrátila, vyčetl mi z očí, jakou provedl nehoráznost, a za pár minut se s omluvami vrátil.

No prostě mě doprovodil domů, byl neuvěřitelně se-

bejistý. Naprosto čerstvý, hladký a chladný, úplně jako skleněná koule. Dvacet pět let, měsíčně vydělává čtyřicet tisíc, informatik, samozřejmě. Brilantní logika, prudká inteligence, citoval i nějaké básně, ale ani kapka romantiky.

V prvních deseti minutách se mě zeptal:

„Co děláš?“

„Novinařinu.“

„No vida. To může být zajímavé.“

„Může. Ale chci toho nechat.“

„Proč? Nejsi dost talentovaná?“

Myslela jsem, že špatně slyším. Prokristapána! Takovou otázku bych si dovolila někomu položit nejdřív po půl roce známosti, s výjimkou pracovního pohovoru. Ví, že si to může dovolit, protože mu patří svět.

„To ne,“ odpověděla jsem šokovaně, ale o to sebejistěji, „talentu mám dost. (CO JSEM KOMU UDEĹALA!) Jen zrovna nevidím v novinařině žádnou perspektivu a už mám dost rutiny.“

„To chápu,“ (uf, našťestí se mi podařilo z toho nějak dostat), „mám pár známých, co pracují pro *Joy*, a ty to taky štve.“

Během cesty domů jsem ho vyzpovídala, hlavně o jeho rodině: maminka je vzdělaná antisemitka, ale on to samozřejmě tak nemá, nemusím se bát. Je ovšem velmi přesvědčivá, protože hodně čte, přirozeně zejména antisemitskou literaturu.

„A cikány tvoje máma taky nebere?“ nevydržela jsem se nezeptat, navíc zrovna procházíme ghettem, což celé situaci přidává na pikantnosti.

„Teď si myslíš, že jsem z rasistické rodiny,“ řekne uraženě a já se rozhodnu, že už tohle radši nebudu rozmazávat.

Zaskočí ke mně na čaj, je celý pryč z mého bytu. Zdá se, že uprostřed ghetta čekal nějakou plesnivou tmavou díru. Tolik barev, rozplývá se, tak vkusně zařízené, to jsi zařizovala ty? Připadám si jako trochu hloupý, ale pyšný turistický průvodce.

Jedinou slabou chvíli jsem měla, když začal vyprávět, jak víc než dvanáct let vesloval na Dunaji.

Okamžitě jsem ho chtěla poprosit, aby odložil tu voňavou kostkovanou košili a ukázal mi, jak má vypracované zádové a ramenní svaly. Ale bála jsem se, že by si to mohl špatně vyložit, a nebyla jsem si úplně jistá, jestli chci takové nedorozumění podstupovat. A tak, jak přišel, tak i odešel, hladce a chladně zmizel do namodralého svítání.

Po dvou třech hodinkách spánku jsem se probudila se strašnou kocovinou (alkohol + nikotin) a šílenou sexuální touhou. Tak jsem se zachumlala pod peřinu a doufala v uspokojení skrze svoji představitivost. Nejprve jsem však učinila rozhodnutí, že už nikdy žádný alkohol, cigarety ani mladší kandidáti na milence.

FONYÓ NA SCÉNĚ

Vypadl proud a psaní při blikajících svíčkách mi přišlo tak romantické, že jsem se rozhodla vyznat Fonyóvi. Od rozchodu s Martinem se mi neozval, ani já jemu. Poslala jsem mu e-mail, jedinou větu: „*What about breaking the silence?*“ (Co kdybychom prolomili ticho? Maďarsky jsem se to samozřejmě napsat neodvážila.) Ale neodpověděl. Až o několik dní později mi poslal e-mail. Mně a dalším třem stovkám jiných lidí, že bychom mohli jít zítra do kina.

V noci kolem jedenácté přišla od Fonyóa první esemeska:

„Půjdete?“ ptal se.

„Ne,“ psala jsem zpátky, „JÁ nejdu.“

„Jak JÁ?“ ptal se. „Jsi sama?“

Rozbušilo se mi srdce. Natukala jsem: „Ano.“

„Rozešli jste se?“

„Ano.“

Za deset minut zavolal. Sebevědomá, asertivní žena (já) se po prvním zazvonění beze stopy vypařila. Začaly se mi třást ruce a nohy. *Proč, copak se tak bojím mužů?*

„Rozešli jste se kvůli mně?“ chtělo vědět jeho ego. Na pozadí bylo slyšet televizi.

Telefonuje tak pozdě, došlo mi, protože čekal, až jeho přítelkyně usne.

„Ne, nebylo to kvůli tobě,“ řekla jsem, „jen jsi pomohl jako katalyzátor.“ Podrobnosti jsem nerozebírala.

Během rozhovoru jsem si začala připadat jako nešťastný loser, který nic neví o životě, dokonce i Fonyó toho ví víc. Fonyó je dospělý a zkušený a snaží se mě tónem „já vím, co dělám“ přesvědčit, že je moje pravá láska, že to bude sexuálně i intelektuálně to pravé, že nemá cenu čekat.

„Ze zkušenosti vím, Katko,“ šeptal, aby nevzbudil přítelkyni, „že stálý vztah se nemá končit kvůli žádrostivosti. Mrzí mě, že to takhle dopadlo. Impulsy přicházejí a odcházejí, ale musíš se je naučit nějak ukočírovat.“

„Tak jako jsi je kočíroval ty na silvestra?“ chtěla jsem se zeptat, ale radši jsem držela pusu. Nakonec mě tehdy stejně nezískal.

„Když se u tebe zase stavím, a budeš mít vztah, taky ho necháš?“ zeptal se.

(*Kdy přijedeš?* ptali se ďáblíci ve mně vesele.) Proč bych to dělala? Když od tebe dostanu, co chci...

Fonyó dál pronášel argumenty. Rozhodl se, že mě zachrání a uvede do tajemství dospělého života. Popouzelo mě to. Říkej si, co chceš, já takhle žít nechci.

NA JEDNÉ NOZE

Jsem v háji. Sotva můžu psát. Na levé noze, přímo nad kotníkem, se mi udělala bulka. A pořád se zvětšuje.

„Nebouchla ses někde?“ ptá se každý, komu to ukážu, a já se to snažím ukázat opravdu každému. Už měsíc sedím před počítačem. Nikde jsem se neuhodila.

Dnes jsem odešla k Evě, svojí psycholožce, dobré duši. Vyzvala mě k okamžité akci. Na odchodu jsem se ještě bázlivě zeptala: „Nejsem v háji, že ne?“ Pak jsem se roztreseně vytratila. Během pár hodin se mi podařilo dostat se do stavu blížící se smrti.

„Ale bude se mnou někdo chodit, i když budu mít jen jednu nohu?“ zatelefonovala jsem rychle Lujzi.

„Jistě, že bude,“ uklidnila mě.

Představila jsem si, jak bude otec našťvaný a zklamaný, že získávám diplom posmrtně. Po deseti letech na vysoké škole (no dobře, dělala jsem tři obory a k tomu vystřídala aspoň dvě práce) si otec bude myslet, že jsem schopná vymyslet cokoli, jen abych to nemusela dokončit.

Se zbytky zdravého rozumu jsem dorazila domů, našla kartičku pojišťovny, umyla si nohy, přepudrovala bolák, vzala si čisté ponožky. Za ucho kápala trochu parfému, zkontrolovala se v zrcadle. Modlila jsem se, aby na pohotovosti měl službu muž.

Rozhodla jsem se vypadat pěkně, aby ve mně neviděli pacienta, ale hezkou mladou ženu. S malinkým problémem na těle.

Pohled na polikliniku byl pro mě dost šokující. Obrovská šedá kostka s nízkými stropy. Nikde nic, co by odvádělo pozornost, jen strašidelné zvuky mezi pustými stěnami, v bolestech budeš umírat, uvidíš, dostaneme tě. Když na mě přišla řada, nevěděla jsem, z čeho se cítím hůř: jestli z toho, co zjistí, nebo z toho, jak se ke mně budou chovat. Necitlivým a ponižujícím způsobem, jak je na těchto místech zvykem.

Chirurg byl čtyřicátník s výrazným obličejem a milým přístupem.

„Neuhodila jste se někde?“ zeptal se?

„Ne.“

„Asi jste ve stresu, že?“

Neodpověděla jsem, protože bych dokázala jen křičet. Pak jsem se trochu sebrala.

„Víte, jsem nervózní, protože před dvěma lety jsem měla karcinom in situ.“

Zarazil se při psaní. Trošku hvízdnul, to to dobře zapadá, děvenko.

Pak nasadil profesionální výraz.

„Nebojte se, tohle s tím nemá nic společného,“ řekl pomalu, ale důrazně.

Paní na rentgenu už tak příjemná nebyla.

„Neuhodila jste se někde?“

„Ne.“

„To vyrostlo samo od sebe?“ Natáčela mi kotník takovým způsobem, jako by mi vážně bylo něco strašného.

Před snímkem jsem se pokusila trochu zavtipkovat:

„Mám se usmívat?“

„Lepší, než když budete plakat,“ odvětila výhružně. Zklidnila jsem se. Rentgen neukázal žádné abnormality. Ani co by to mohlo být.

Doktor mi nedokázal odpovědět na jednoduchou otázku, JAK SE TO UDĚLALO? Jak se mi to sakra objevilo na noze?

„Je to nezhoubné?“ zeptala jsem se statečně.

„To můžeme říct až po histologii,“ odpověděl.

SAKRA. Vydala jsem se domů a snažila se soustředit na to, že mám obě dvě nohy. Rozhodla jsem se, že ode dneška zasvětim každý den alespoň hodinu vděku, že mám dvě nohy. Za trest padesátkrát napíšu:

1. Všechno bude v pořádku. 2. Všechno bude v pořádku. 3. Všechno bude v pořádku. 4. Všechno bude v pořádku. 5. Všechno bude v pořádku. 6. Všechno bude v pořádku. 7. Všechno bude v pořádku. 8. Všechno bude v pořádku. 9. Všechno bude v pořádku. 10. Všechno bude v pořádku. 11. Všechno bude v pořádku. 12. Všechno bude v pořádku. 13. Všechno bude v pořádku. 14. Všechno bude v pořádku. 15. Všechno bude v pořádku. 16. Všechno bude v pořádku. 17. Všechno bude v pořádku. 18. Všechno bude v pořádku. 19. Všechno bude v pořádku. 20. Všechno bude v pořádku. 21. Všechno bude v pořádku. 22. Všechno bude v pořádku. 23. Všechno bude v pořádku. 24. Všechno bude v pořádku. 25. Všechno bude v pořádku. 26. Všechno bude v pořádku. 27. Všechno bude v pořádku. 28. Všechno bude v pořádku. 29. Všechno bude v pořádku. 30. Všechno bude v pořádku. 31. Všechno bude v pořádku. 32. Všechno bude v pořádku. 33. Všechno bude v pořádku. 34. Všechno bude v pořádku. 35. Všechno bude v pořádku. 36. Všechno bude v pořádku. 37. Všechno bude

v pořádku. 38. Všechno bude v pořádku. 39. Všechno bude v pořádku. 40. Všechno bude v pořádku. 41. Všechno bude v pořádku. 42. Všechno bude v pořádku. 43. Všechno bude v pořádku. 44. Všechno bude v pořádku. 45. Všechno bude v pořádku. 46. Všechno bude v pořádku. 47. Všechno bude v pořádku. 48. Všechno bude v pořádku. 49. Všechno bude v pořádku. 50. Všechno bude v pořádku.

HISTOLOGIE S DĚDOU MRÁZEM

Histologické vyšetření proběhlo jednoho jasného jarního dne v nevětraném sklepě.

Sklep patřil k té nemocnici v dezolátním stavu. Sestoupila jsem po schodech dolů do polotmy a nadechla se těžkého, zatuchlého vzduchu. Stěny narušil ledek. Na chodbě před ordinací posedávalo mnoho čekajících, studené neonové světlo jim zbarvilo tváře do mrtvolného odstínu. Snažila jsem se tvářit, že jsem se do sklepa přišla jen na chvíli schovat před žhnoucím sluncem a nemám s tím kolem vůbec nic společného.

„Mojí sestře to začalo úplně stejně,“ vypráví někdo sousedovi, „a do dvou let byla pod drnem.“

„Ta biopsie strašně bolí,“ říká další. „Dneska pár lidí omdlelo.“

I o mě se pokoušejí mdloby. Otevřu si noviny a snažím se za ně schovat. Domů snad odejdu s oběma nohama, a jestli mi ta rozkošná bulka nad kotníkem dodává na sexappealu, komu to vadí?

Všimla jsem si, jak dvacetiletý, dlouhovlasý sanitář tlačí po chodbě křeslo s nemohoucí stařenkou s nakloněnou hlavou. Paní byla vymrzlá domodra, z nemoc-

ničního úboru jí vykukovaly holé nohy. Neměla ani bačkory, ani ponožky.

Sanitář stařenku natočil tváří ke zdi.

„Takhle bude zabírat míň místa, jinak by jí pořád někdo zakopával o nohy,“ řekl s úsměvem kolem procházející sestře.

Sestra na něj vrhla nepřátelský pohled, ale neřekla nic.

„Jak se jmenujete, paní?“ zeptal se mladík flegmaticky, ale odpověď ani neposlouchal, protože stařenku natočil tak, že mluvila přímo do zdi.

Zvedla jsem se, abych posledním číslem *Népszabadságu* (včetně barevné přílohy s televizním programem) rozbila tomu roztoči v žabím úboru jeho už tak bramboru připomínající nos, ale předběhl mě šedivý pán s dlouhým, bílým plnovousem.

„Mladý muži,“ oslovil ho měkkým, ale silným hlasem, „mladý muži!“

Sanitář se otočil a podíval se na něj.

„Otočte, prosím, tu dámu směrem k nám. A okamžitě jí doneste ponožky.“

„Kdo jste? A co mi tu jako chcete?“ zeptal se sanitář. Z tónu jeho hlasu se mi noviny v potíci se ruce změnilly v polní lopatku.

„Já, mladý muži? Já jsem děda Mráz, momentálně mimo sezonu. Kdybych byl v pracovní době, popadl bych vás, strčil do pytle, proměnil na hromádku fialového smetí a rozprášil do vzduchu. Okamžitě vyrazte pro ty ponožky,“ prohlásil pán tónem, jakému se neodporuje.

Chlapec mumlal něco o tom, že děda Mráz neexistuje, ale vydal se pro ponožky.

Děda Mráz něžně otočil vozík a udivené stařence nabídl marcipánový dezert ve tvaru srdce.

Ve srovnání s tím bylo mé histologické vyšetření zábavnou letní projížďkou na lodičce. Lékařka byla milá a já se držela statečně. I když takovou jehlu jsem doteď viděla jen v *Ordinaci*.

Za dva týdny dorazily výsledky: útvar na noze je nezhoubný, může tam zůstat.

Jsem jak z písniček od Eddy: žena se třemi kotníky.

ŽIVOT PO DOMÁCÍM VĚZENÍ

Dnes bylo pondělí. Hodně jsem se na ně připravovala. Mé první volné pondělí po měsíčním domácím vězení nad diplomkou. Svěže a mladistvě jsem se vrhla do víru života, svítilo slunce a s mými třicentimetrovými vlasy si hrál vítr.

Na večer jsem se domluvila s kamarádkou, se kterou jsem se dlouho neviděla, s Marčou. Její dcerce, Žofi, je rok a půl. Když se dostatečně neovládám, jsem schopná na ni hodiny fascinovaně civět s širokým, připitomělým úsměvem. Jak mává Večerníčkoví na dobrou noc, jak tancuje uprostřed pokoje.

Po dvaceti minutách mojí návštěvy Marča nadhodila, že by se v září radši nevracela do práce a zůstala ještě rok doma s Žofi. K tomu by byl ale potřeba sourozenec.

Musela jsem se ovládat, abych nevybuchla: Marčo, když zůstaneš roky doma, o čem se budeme bavit? Úplně jsem viděla, jak mi ji loď napěchovaná dětmi odváží pryč. A já stojím na břehu a sama válčím s živly. AJAJAJ.

Nic jsem na to neřekla, povzbudivě jsem se usmívala a uvnitř krvácela. Co se mnou bude?

Cestou domů jsem se pokoušela přemoci obavy pozitivním myšlením. I já přece budu mít děti (S kým? Kdy?)

a Marčino maminkovství se dobře sladí s mým. Pokoušela jsem se představit si, jak při západu slunce tlačíme jedna vedle druhé kočárky po okružní třídě... Až jsem propukla v pláč.

Doma mě čekal další šok. Včera večer jsem poslala mému ex Martinovi týdny promyšlený, spontánně se tvářící e-mail s minimalistickým obsahem: „Jsi v pohodě?“

Poslala jsem ho samozřejmě proto, že jsem hodná holka, které není ukradené, co se děje s jejím brutálně odkopnutým přítelem. A taky proto, že moje výčitky svědomí už začaly přerůstat rozměry konferenčního centra.

Tak otevřu e-mail a čtu odpověď od mého ex Martina:

„Mám se dobře. Podrobněji: moc dobře. Po třech týdnech pitek jsem někoho potkal, takže se mám výborně. Doufám, že se taky máš fajn.“

Ano. Samozřejmě. Seděla jsem zaraženě před monitorem a cítila, jak mi mozek zaplavuje něco nechutného.

Jak si k tomu přijde, že někoho potkal? Jak to, že se má výborně? Proč netrpí?

Proč si všichni ostatní do pár týdnů po rozchodu někoho najdou? A proč já vždycky musím čekat měsíce a roky?

Martin mi při našem porozchodovém rozhovoru řekl, že jsem dost divná.

„No jasně,“ odvětila jsem, „a proč jako jsem podle tebe divná?“

„Nevím, prostě tak.“

„No tak ale,“ snažila jsem se získat nějaké nové informace o sobě, „divná jako, řekněme třeba, jako kdybys tady mezi činžáky uviděl pagodu?“

„To je ono,“ chytil mě za slovo Martin, „ty jsi jako pagoda. Máš všechno, co je třeba, zdi, střechu, ale nějak nejsi jako normální domy. Ty jsi pagoda.“

A tak mi adresoval i ten e-mail: pro Katku Kékiovou Pagodu.

Po tom všem? Proč zrovna JÁ? Dalo mi práci ovládnout se, abych mu neodpověděla v podobném duchu, ty dobře víš, že já nejsem pagoda. Ty jsi pagoda!

Největší problém je, že si to moc dobře uvědomuju. Tohle dospělé ženy nedělají. Naopak, dospělé ženy mají radost, že se podvedený a opuštěný expřítel dal dokupy a našel si někoho nového. A já tu vyšiluju namísto toho, abych měla radost. Jsem příšerná harpyje. Pagoda. Můj ex Martin má pravdu.

DOBRODRUŽSTVÍ JE DOBRODRUŽSTVÍ

Tak už se mi to blíží. Za tři týdny budeme mít s gymnáziem sraz po deseti letech od maturity. A tam budou všichni vypočítávat, kolik mají diplomů, manželů a dětí. Já nic z toho nemám.

Už několik dní si chystám obhajobu. Co budu muset odpovědět, až se s prvním soucitným úsměvem objeví otázka:

„Nemáš štěstí na chlapy?“

„Já?“ odpovím udiveně. „Já že bych neměla štěstí?“

Uplynulé dva roky mi osud přihrával samé úžasné, inteligentní, dobře vypadající kandidáty na manželky, se kterými jsem se ovšem nedokázala domluvit, jak si hrát na tatínka a na maminku. Oba byli požehnáním, zcela bez ironie, splněný sen maminek všech holčiček, hodně jsem se od nich naučila o lásce a pozornosti. A já jsem je opus-

tila, protože přesně tohle jsem, milá maminko, nechtěla. „Tak co teda chceš?“ ptá se oprávněně moje matka, nedočkavá na roli babičky, a já jí nedokážu odpovědět.

Vymyslela jsem skvělé řešení této nouzové situace: musím si rychle najít kluka. Jiným to přece jde!

Ve čtyři odpoledne jsem měla pracovní schůzku s jedním mužem kvůli nějakému staršímu reportážnímu materiálu. Viděla jsem ho poprvé před pár měsíci, byl uzavřený, zdálo se, že se moc často neusmívá, a přísně mi vysvětloval věci, které by byly jasné i dvouletému dítěti, takže ve mně nevzbudil zájem, ale spíš podezření. Teď mi zavolal a chtěl se setkat. Když jsem ho uviděla v kavárně, hned jsem ho poznala, i když se maskoval za úžasného chlapa. Široká ramena, vypracovaná horní část těla (víc jsem bohužel neviděla, ale docela bych si vsadila i na zbytek), tmavé vlasy, za inteligentními brýlemi zelené oči. On mě samozřejmě nepoznal.

Po představení mi začal zběsile cosi vysvětlovat o tom, jak bychom mohli zachránit svět před útlakem tabákového průmyslu a pomoci celému lidstvu s odvykáním od cigaret. Snažila jsem se poslouchat, ale když se po dalších přibližně deseti minutách zeptal, jestli můžu shrnout, co jsem právě slyšela, napadala mě jen otázka: jestlipak jsi všude stejně tak tmavý a chlupatý jako na paži? Sypal ze sebe samé příšerně poučné výroky a mé poznámky, kterými jsem chtěla obrátit pozornost na sebe, ho upřímně vyděsily. Obávám se, že neměl smysl pro humor, zato o jeho sexuální přitažlivosti nebylo pochyb. Najednou mi řekl:

„Příští týden mám důležitou schůzku v Nagykanizse. Nechceš jet se mnou?“

Já? Cože? hrklo ve mně, ale nahlas jsem se zeptala jen: „Proč?“

Vysvětlil mi, že se jedná o důležitou schůzku svazu proti kouření a určitě bych měla vidět, co se tam bude dít, když teď mám informace z první ruky. Aha.

„Bylo by lepší přespat předtím rovnou v Nagykanizse. Mohl bych ti rezervovat ubytování.“

COOO? Kam se to dostáváme? Připadala jsem si jako rukojmí nějakého šílence. Se svráštělým čelem jsem listovala diářem. Uvidíme, co mám na příští týden.

„No,“ pronesla jsem nejistě, „zatím nemám žádný zásadní program.“

„OK,“ řekl, „tak já to zařídím. Jestli nemáš auto, rád tě svezu.“

To byla poslední kapka. Představa chlápka svírajícího volant chlupatýma rukama na mě zapůsobila. Odsouhlasila jsem to. Od té chvíle ničemu nerozumím.

Proč, sakra, jedu na druhý konec republiky s neznámým chlapem kvůli nějaké úplně nesmyslné záležitosti? Je možné, že je to flirt? Je možné, že nejsem normální? Asi ne. Dobrodružství je dobrodružství.

JAK SE TOTÁLNĚ ZTRAPNIT

Takže teď tu popíšu, jak se dá totálně ztrapnit a najet šest set zbytečných kilometrů kvůli neznámému, ale přitažlivému chlapíkovi.

Takto:

Protikuřácky založený chlápek odřekl ubytování s tím, že do Nagykanizsy pojedeme až ráno, telefonoval mi to. No nic, proč ne. Ráno v pět, po pěti hodinách spánku, jsem se namalovala a navoněla do výstřihu, právě tak, jak je třeba. V tramvaji jsem jela se svým dokonalým make-upem a asi čtyřiceti na smrt unavenými

dělníky, kteří mě probodávali pohledy svých krví podlitých očí. Na domluvené místo jsem dorazila o víc než deset minut dřív. Foukal ledový vítr, byla příšerná zima, ale mně to nevadilo.

Na tramvajové zastávce se líbali milenci, na náblavce si chlapec četl bibli. Svítání ve městě mi připadalo krásné. (Budu takhle vstávat každý den ráno, oběhnu město, pozdravím popeláře, v pekárně si koupím ještě teplé bagetky, budu se usmívat na východ slunce, ha!)

Domluvený čas, a chlápek nikde. Čekala jsem dvacet minut, vítr mi kousavě foukal za krk. Zavolala jsem mu.

„Ještě pět minut,“ řekl, vůbec se neomluvil. A to ani když za deset minut přijel a oznámil, že musí něco zařídit a že ještě hodinu budeme popojíždět po městě.

„Mohla jsem spát o hodinu déle,“ prohlásila jsem naštvaně.

„Ale takhle můžeš být o hodinu déle se mnou,“ odvětil.

Kde se dá sakra v dnešní době nabrat tolik sebevědomí? Asi bych si od něj měla zjistit adresu toho diskontu a nakoupit tam ve velkém. Rána z milosti měla ale teprve přijít.

„Nemáš hlad? Vezmi si sendvič. Dělalala ho manželka.“

Sendviče od manželek ženatých mužů z principu nejím.

To byla ta chvíle, kdy jsem měla vystoupit z auta a jít domů. Kouřilo se mi z hlavy, jak jsem přemýšlela, jak z toho ven.

Óóó... právě jsem si vzpomněla, že jsem zapomněla zavřít plyn, vypnout elektriku, odevzdat článek. Ale já jen poslouchala jak ryba chycená v síti a vzdala jsem se své zbabělosti. To není fér, že takoví muži nenosí prs-

týnek, jasný signál na odstrašení bezbranných žen. Proč nesedí doma, když už se jednou oženil?

Když jsem pak z protikuřáckého programu v Nagyzkanizse dorazila domů, ze vzteku jsem vykouřila hned tři cigarety za sebou.

HLAS PENĚZ

Dnes jsem byla na společenské akci, oficiálním sponzorském setkání organizovaném pro neziskové organizace. Od té doby, co jedu v dobře placených pracích, jsou pro mě tyhle dny jako svátky. Sice nemá smysl tam chodit, jenže já se teď moc s lidmi nepotkávám. Hodně jsem se připravovala. Oblékla jsem se jako byznys lady a mé solidní, ale sexy blůze a sukni náhle končící nad koleny přálo i počasí.

A tak se nás sedmdesát mačkalo v levné firemní zasedačce bez světla a vzduchu. Je děsivé, jak jasně je na těchto setkáních zisku a nezisku vidět, kdo sedí na které straně.

Vedle mě sedělo třicet žen z nezisku. Zpod obnošených kostýmů vykukovala sepraná krajková kombiné. Vlasy měly přísně svázané legračními pestrými gumičkami, podobnými, jako jsem nedávno koupila Žofí, které je rok a půl. Účes zřejmě nezměnily dvacet let, prostě umýt a jít. Po celou dobu si něco zapisovaly do kapesních zápisníčků o velikosti telefonu. U každé podezřelé věty se hluboce, z plna hrdla zasmály: ano, i já rozumím vtipům.

Vedle nich seděla namalovaná třicátnice, manažerka, s perfektním sestřihem a v novém kostýmku byla k nakousnutí. Zelené oči chladně zářily v obličejí opá-

leném ze solárka, úsměv si nedovolila a všechny igno- rovala. Dokonalá yuppie.

Přednášející, komunikační ředitelé velkých firem, promlouvali ke shromážděným, jako by dostali tyto pokyny: nebojte se, lidé z neziskovek jsou hodní, jen trošku pomatení lidé. Budte na ně milí a trpěliví. Může se stát, že nebudou schopni zpracovat prostou skuteč- nost, že měsíční plat kohokoli z nás odpovídá půlroč- nímu rozpočtu jedné neziskovky.

První přednáška – o tom, jak získat sponzora pro dobrou věc – byla totálně yuppie. Sponzory musíme, alespoň podle této přednášky, shánět s vědomím, že fir- ma chce jen jedno, a to je zisk. Na dobročinnost se zvy- soka... Proto je potřeba vysvětlovat vše v číslech, firmy na nic jiného neslyší.

Snažila jsem se od ní odpoutat s tím, že přednášející je jen bezcitná technokratka, ale úplně to nešlo, bylo to celé příliš lákavé. Nedaleko seděl skoro dvoumetrový třicátník s hubeným obličejem a milou kozí bradkou. V nestřeženém okamžiku si sundal temně modré sako od obleku a bylo vidět, jak kalhoty obepínají jeho úzké boky. Úplný latinskoamerický tanečník.

Seděla jsem přímo v první řadě, nebezpečně blízko k němu. Snažila jsem se složit nohy tak, aby se mu dosta- ly do zorného pole. Podíval se na ně.

Pak mi došlo, že tenhle chlapík má před sebou mini- málně dvacet žen disponujících podobným vybavením jako já (průhledná blůza, krátká sukně). Tady si ne- škrtnu.

Následující proziskovou přednášku držel ředitel ma- mutího tabákového koncernu.

Malý plešatý chlápek mezi čtyřicítkou a padesátkou. Mrtvičně rudý obličej, břicho visící přes kalhoty. Ale

ne až tak moc, aby nad pasem nemohl vykukovat lem od trenek. K jeho sto padesáti centimetrům perfektně seděla přibližně půlmetrová kravata s velkým vzorem v zářivých barvách. Nemluvil o principech sponzoringu, ale vykládal anekdoty.

„Určitě si vzpomínáte, jak tak před půl rokem,“ vypráví, „někdo hodil kámen na jedoucí vlak. Ve vlaku spala v babiččině objetí holčička, a ta dostala tím kamenem do hlavy. Jakmile jsem se o té zprávě dozvěděl, vydal jsem se do nemocnice. Kolem postele kvílela celá rodina v čele s babičkou. Holčičce vytekl mozek půl metru do dálky, viděl jsem to na vlastní oči. Ale řekl jsem té rodině, nenaříkejte, holčička bude v pořádku. Náklady jsou na mě, přesněji na moji firmu, neřeším, kolik.“

V tomhle bodě se neziskové publikum vděčně zasmálo. Já jsem měla nutkání jít tu obludu pozvracet. PROČ? Proč peníze mluví takhle???

DOBRODRUŽSTVÍ V AUTĚ

Sešla jsem se se svým dávným kolegou, Bivojem Lacim. Navzdory svému hrdinskému jménu není Bivoj zrovna svalovec: upocený, obtloustlý, s trošku prasečím rypáčkem, ale jinak samozřejmě inteligentní, milý a ochotný chlapec.

Potkali jsme se v bufetu, rozvalil se na pohovce potažené koženkou. Na moji bezelstnou otázku „Jak se máš?“ na mě během následující čtvrt hodiny vybalil bez jakékoli přípravy celý svůj životní příběh rok dozadu a dvacet let dopředu.

„Doted' jsem se měl fakt špatně,“ vyprskl, „hnusně mě opustily a nechaly úplně zničeného finančně i duševně

a já jsem jen šel dál a šel dál a neviděl žádné světlo na konci tunelu. Ale teď mi konečně zasvitl paprsek! Sluneční paprsek přímo z Brazílie! Už si píšeme několik měsíců a poslala mi i fotku, je strašně sladká! Přijede na čtyři dny do Budapešti, abychom se viděli i osobně! Samozřejmě se do ničeho ještě nevrhám,“ dodal Bivoj pro pořádek, „ale jestli si sedneme, v létě se odstěhuju do Brazílie. Už jsem si to zjišťoval, je tam hodně pracovních možností, nebo bychom mohli nějaký byznys rozjet spolu.“

Seděla jsem a ani nedutala, přičemž hlavou se mi honila jediná neodbytná otázka: Laci, pověz, a viděla ta dívka už tvoji fotku?

Samozřejmě jen kyselé hrozny.

Bivoj Laci má aspoň fantazii, co se týče vztahů. A mně osud přihrává jen satyry s autem.

Vracela jsem se domů večerní tramvají. Vystoupím na špatně osvětlené zastávce a koutkem oka vidím u chodníku auto s puštěným motorem. Najednou cítím, že jede za mnou. Na ulici není ani živáček. Přibrzdí u mě a dělí nás jen bílo-oranžové zábradlí.

Uvnitř sedící kluk se vykloní z okýnka, obličej přesto stále ve tmě, a osloví mě:

„Nechci obtěžovat, ale nedala bys mi své telefonní číslo?“

Nohy mi úplně zarostly do země. Proč? Na co potřebuje moje telefonní číslo?

Mozek mi běžel na plné obrátky, až jsem se rozhodla a lehce roztřeseným hlasem pronesla:

„Můj manžel by tohle bral jako obtěžování.“

„Promiňte,“ řekl slušně a šlápl na plyn.

Ten bídák! Proč začíná telefonním číslem? Buduje si snad databázi?

Představila jsem si, jak mi zavolá:

„Ahoj, hele, to jsem já, ten kluk z auta, cos mu neviděla do obličeje. Nevíš, jak se jmenuju, ale to neva, já taky nevím, jak se jmenuješ, jsi jako anděl, tak budeme spolu chodit?“

CIKÁNSKÝ PRINC

V pátek večer, ve svém obvyklém kotvišti, trochu ztracená narážím na jediného lokálního prince cikánského původu, Kálcsiho. Zním ho už dlouho od vidění. Před pěti lety jsem se totiž beznadějně zamilovala do nádherného člena cikánské kapely, mohl za to Bálint. Bálintovi známí po mně vždycky pokukovali, a kdy mohli, přidávali i lichotky. Myslím, že se tam rychle roznesla zpráva, že se ta gadži (tak říkají cikáni necikánkám) zamilovala do cikána. Kálcsi na mě taky roky valí své uhlově černé oči.

Začalo to tak, že jsem odešla z jedné příšerně nudné kolaudačky a vydala se sama do noci. Naštěstí v mojí hospodě se deset let vystavují kouři ty samé tváře, takže tam vždycky potkám někoho známého, se kým se můžu alibisticky opřít na baru. K mojí smůle tam můj dnešní známý byl s celou partou z vojny.

Vojáci dorazili ze Šoproně užít si víkend v hlavním městě a v očích se jim zračilo dobře známé toužebné přání: Bože, když už jsem ujel dvě stě kilometrů a doma nechal ženu a děti, nech mě užít si něco s nějakou ženskou! Pohledy se upíraly na mě.

„Pracuju v optice v Šoproni,“ vyprávěl mi bez vyžádání unylý chlapec. „Obchody jdou dobře, mám hodně práce, málokdy mám volno.“

Mile jsem přikývla.

„Ty jsi tu sama? Chápu správně, že tu nejsi s přítelem?“ zeptal se.

„Jo, sama,“ odpověděla jsem neochotně.

„To je skvělý! Tak já tě trošku pobavím!“ Sice to neřekl doslovně, spíš tím myslel, že půjdeme tancovat, ale z tónu hlasu bylo jasné, o co mu ve skutečnosti jde.

„No tedy,“ pomyslela jsem si.

„Kolik let je tvému dítěti?“ zeptala jsem se měkce.

Zamračil se na mě. Zkazila jsem hru.

„Odkud víš, že mám dítě?“ zeptal se.

„Intuice,“ odpověděla jsem pyšně.

„Synovi jsou tři, tři a půl,“ odpověděl, „ale jsem rozvedený. Žiju s přítelkyní.“ To dodal, protože se právě rozhodl, že už je to jedno.

„A tvoje přítelkyně se nerada baví?“ zaštěbetala jsem.

„Jdu, donesu něco k pití,“ řekl napjatě. „Chceš něco?“

Nechtěla jsem. Naštěstí jsem v tu chvíli zahlédla slavného cikánského muzikanta, Kálcsiho. Usmála jsem se na něj. Usmál se zpátky.

Za minutu jsme už dost vášnivě tančili. Během půl hodiny jsme prostřídali všechny sexuální figury, tančil se mnou tak rozhodně a s takovým pochopením, že mi touha vyrážela dech. Než jsme se k sobě mohli úplně přisát, podnik zavřel a my se zchladili na večerní ulici.

„Ukážu ti něco speciálního,“ řekl a zatáhl mě do krčmy na okružní třídě, kde to vypadalo jako někde na venkově v Szabolcsi.

V časně ranní hodině jsem byla jediná bílá mezi cikánskými prostitutkami, oholenými, nabušenými pasáky a ztracenými alkoholiky. Zničehonic si k nám přisedla

ohromná cikánka, překřikovala kvílející hudbu a škemrala od všech kolemjdoucích papírové kapesníky a kovové mince. Mince házela jednu za druhou do jukeboxu, kde dvacetkrát za sebou pustila šlágr *Zlomils mi srdéčko, krásný cigánečku*. Dámě o rozměrech lokomotivy samozřejmě mincí přispěl i Kálcsi a přidal k ní i balíček deseti papírových kapesníků. Na oplátku jsme se dozvěděli, že ji včera pustili z lochu. Proč by se vracela domů?

„Ten můj si narazil nějakou vychrtlou gadži! Nechal mě kvůli pitomé děvce, chuj jeden!“ vzlykala neúnavně.

Bylo vidět, že ze světa ještě nevymizela solidarita. Kolem ženy kroužili namakaní plešatí pasáci a povzbuzovali ji a obdarovávali kovovými útěchami.

Doufala jsem, že nikomu nedojde, že jeden krásný cigán (Kálcsi) si sem přivedl vychtlou bílou ženskou.

Když jsme vyrazili na tramvaj, stavili jsme se s Kálcsim ještě na trhu vybrat dobré hovězí na nedělní guláš.

Museli jsme se co minutu zastavit, protože všichni obyvatelé romského ghetta mužského pohlaví mezi patnácti a pětadvaceti lety se s Kálcsim znali. Mě si podle všeho zařadili jako velkou bílou ženskou. Říkala jsem si, že je to fajn, že odteď budu na trhu dostávat ty nejlepší kousky, protože se rozkřikne, že chodím se slavným cikánským muzikantem.

Pak jsme si sedli na náměstí do oslepujícího slunce a mobilem zavolali jeho cikánským bratrancům do malé vesnice v župě Heves.

„V mojí vsi je sobota velká sláva,“ vyprávěl mi Kálcsi, „ten den se od rána všichni chystají na večerní disko. Holky celý den kouzlí se žehličkama na vlasy, půjčují si make-upy, kluci pucují tenisky, stříhají si vlasy, natírají se olejem, aby se leskli jak psí kulky.“